

31ο ΕΛΛΗΝΙΚΟ ΦΕΣΤΙΒΑΛ ΣΙΔΝΕΪ

ΒΡΑΒΕΙΑ «ΔΙΟΝΥΣΙΟΣ ΣΟΛΩΜΟΣ» 2013

Τη γλώσσα μου την έδωσαν ελληνική...

ΚΕΙΜΕΝΟ-ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΕΣ ΣΑΒΒΑΣ ΛΙΜΝΑΤΙΣ

Είναι ιδιαίτερα συγκαντικό να βλέπει κανείς νεαρά ελληνόπουλα – τα περισσότερα εκ των οποίων δεν είναι δεύτερης, αλλά τρίτης, ίσως και τέταρτης γενιάς – να παραλαμβάνουν με περιφάνια τα βραβεία τους, τα οποία ουσιαστικά είναι εκ των καλύτερων επιβραβεύσεων για τον κόπο και τον ζήλο που επέδειξαν στην μάθηση και μελέτη της γλώσσας των προγόνων τους. Γιατί, κακά τα ψέματα, πν ώρα που οι συνομότικοι τους απολαμβάνουν ώρες ξεκούρασης και παιχνιδιού, οι νεαροί αυτοί έλληνες επέλεξαν την δυσκολότερη οδό, επλέγοντας να εμβαθύνουν τις γνώσεις τους στην ελληνική γλώσσα, αφιερώνοντας σε αυτή ένα ιδιαίτερα σημαντικό κομμάτι του ελεύθερου τους χρόνου.

Όπως ομοίως συγκαντικό είναι να βλέπεις γονείς, παππούδες και γιαγάδες με δάκρια σκεδόν τα μάτια, να παρακολουθούν με καμάρι τους απογόνους τους να καταβαίνουν τα σκαλιά του μικρού αμφιθέατρου του πανεπιστήμιου του Σίδνεϊ - τον χώρο δηλαδή που φιλοξένησε την απονομή των φετινών βραβείων Διονύσιου Σολωμού της Ελληνικής Ορθόδοξης Κοινότητας Σίδνεϊ- προκειμένου να παραλάβουν τα βραβεία τους.

Πέραν πάντως της δεδομένης συγκίνησης και περηφάνιας, το αίσθημα που αποκόμισαν όσοι – λίγοι ομολογούμενως – παρευρέθηκαν στην εκδήλωση μπορεί άνετα να περιγραφεί μονολεπτικός: αισιοδοξία. Τουτέσπιν, παραμένουμε αισιόδοξοι πως όσοι υπάρχουν άνθρωποι ταγμένοι στον ιερό σκοπό της διατήρησης όχι μόνο της γλώσσας αλλά και των ηθών

και εθίμων μας, τα ελληνικά θα συνεχίσουν να ομιλούνται στους αντίποδες. Παράλληλα, αισιοδοξία πως όσο καιρό οι ρίζες της ελληνικής κουλτούρας και ότι αυτή συνεπάγεται, παραμένουν βαθιά ριζωμένες μέσα μας, τα όσα μας μεταλαμπάδευσαν οι αρχαίοι ημών πρόγονοι θα συνεχίσουν να φωτίζουν την πορεία μας, κρατώντας μας άρρηκτα δεμένους στο μεγάλο άρμα του Ελληνισμού.

Την ίδια στιγμή, ήταν με ανάμεκτα αισθήματα που είδαμε να βραβεύονται νεαροί μη Ελληνικής καταγωγής. Χαρά γιατί αντίθετα με όσα με εμετικό τρόπο προσπαθούν να μας πείσουν οι δυνατοί του κόσμου αυτού, η ελληνική γλώσσα κάθε άλλο παρά ως «νεκρή» (άρα και ανάξια λόγου ή σημασίας) μπορεί να θεωρηθεί. Εν ολίγοις, τα ελληνικά συνεχίσουν να διεκδικούν σημαντική μερίδα του ενδιαφέροντος κάθε υιώς σκεπτόμενου ανθρώπου, ταγμένου στο κυνήγι της αλληλειας και της γνώσης. Την ίδια στιγμή όμως, το αισθήμα λύπης δεν μπορεί παρά να καταγραφεί, τουλάχιστον αν θέλουμε όντως να δούμε την αλληλεια στα μάτια: είναι όντως αδιανόπτο παιδιά ελληνικής καταγωγής να επισκιάζονται από άλλα, τα οποία ουσιαστικά ξεκινούν την εκμάθηση μιας γλώσσας τόσο δύσκολης όσο τα ελληνικά από το μπδέν.

Καλό θα ήταν να προσεγγίσουν με ιδιαίτερη προσοχή το θέμα οι απανταχού υπεύθυνοι, με πρώτους τους ίδιους τους πολιτικούς της μπτέρας πατρίδας. Κατά την διάρκεια της ομιλίας του, ο πρόεδρος της Ελληνικής Ορθόδοξης Κοινότητας Σίδνεϊ κ. Χάρης Δανάλης, εξέφρασε τις ανησυχίες του

όσον αφορά την πορεία της εκμάθησης των αναφέροντας χαρακτηριστικά πώς οι αριθμοί σκολείων δεν είναι στο επίπεδο που πρέπει ξενος της Ελλάδος στο Σίδνεϊ κα. Θεοδώρος τους παρευρισκόμενους στην αγγλικά, ζήτησε δήλωση ήταν αφιερωμένη στην εκμάθηση της θα έπρεπε να συνεχιστεί στην τιμημένη ανώτερος λέκτορας ελληνικών του πανεπιστημίου Δρακόπουλος μιλώντας στα αγγλικά – γιατί αναγκαιόττη ύπαρξης κάποιας συγκεκριμένης συνέχισης την εκμάθησης της ελληνικής γλώσσας.

Την εκδήλωση παρουσία η «δική» μας Επίτροπος πρέπει να γίνει στους ακάματους δασκάλους σκολείων του Σίδνεϊ, οι οποίοι λειτουργώντας σε συνθήκες, είναι αφοσιωμένη ψυχή τε και οπουδαίου αυτού εγχειρίδιας.

Υ.Γ. Κάποιες θα πρέπει να εμπεδώσουμε όλες τις ιδιαίτερες μας – η προσφώνηση μων θα πρέπει να γίνεται, με την σωστή, ελληνική αυτοταλιανή. Ειδικά στην περίπτωση των θηραμάτων πραγματικά κατακρεούργων.

